

Писао сам пре четири месеца шефу делегације Међународног монетарног фонда у Србији када је похвалио продају ПКБ-а и РТБ БОР и економска „достигнућа“ српских власти.

Одговор од г. Руфа нисам добио, али сам добио нападе од власти и подсмешљиве реченице како мислим да знам више од ММФ-а. Не мислим да знам више. Напротив.

Само за разлику од г. Руфа, Србија је моја земља и ја желим да људи у њој заиста живе боље. Уз формално поштовање препорука ММФ-а Србија је постала земља у којој влада сиромаштво и у којој живе људи на граници очаја. Мене занима како мере владе утичу на живот грађана, а не на дефицит буџета, јавни дуг и сличне категорије које немају директне везе са животним стандардом људи.

И зато никада нећу подржати одлуку владе и ММФ-а да проблем дефицита решавају незаконитим смањењем пензија, смањењем плата лекара, професора, учитеља, медицинских сестара и многих других уместо смањењем субвенција и реформом јавних предузећа. Као што ћу јавно критиковати сваког, презивао се он Руф или Вучић, који каже да је одлично што је продат ПКБ и то за десет пута мању цену од реалне.

Никада нећу подржати одлуку владе и ММФ-а да проблем дефицита решавају незаконитим смањењем пензија, смањењем плата лекара, професора, учитеља, медицинских сестара и многих других уместо смањењем субвенција и реформом јавних предузећа

Исто важи и за онога ко хвали овакву продају РТБ Бора или говори како је решен проблем Азотаре тако што је иста престала да ради и отишла у стечај.

Прошла су четири месеца, г. Руф је опет посетио Србију. И опет похвалио владу за економске успехе. Јавно питам и њега и све који нам долазе из Европе и хвале власт за економске успехе, на које успехе мисле?

На „успех“ што су подигли дуг са 15 на 25 милијарди па онда смањили плате и пензије и тако „решили“ проблем српских финансија?

На „успех“ што у време највећег привредног раста Европе у последње две деценије Србија бележи најнижи раст у региону, па је данас животни стандард грађана Бугарске 35 одсто већи од нашег, Румуније и Хрватске 70, а Пољске чак 100 одсто?

Да ли мисле на „успех“ што и даље јавна предузећа воде најнеспособнији? Од Железнице и њеног бившег директора Симоновића, који је наручио напад на новинара локалног портала, преко Бабића, директора Коридора који је у возилу извођача радова дивљао на наплатној рампи проузрокујући смрт једне особе, па све до Грчића, који је и Колубару и ЕПС завио у црно?

Да ли је успех то што је власт променила начин обрачуна броја запослених пре неколико година и тако фиктивно „запослила“ десетине хиљада људи? Или што су исто урадили са обрачуном просечне плате пре годину дана?

[Данас](#)